

gionne Instrux. Men inden han saaledes jog dem bort, havde der i „Sjællandsposten“ faaet en Klage over, at disse Fiskere kunde ligge der. Dette foranledigede imidlertid, at den samme Overpolitimester skrev i „Sjællandsposten“ for den 25de Sept. f. A., altsaa fem Dage, efterat han havde jaget de svenske Fiskere bort fra Tangen — det vil sige rent foreløbig —, at det var en ren Wildfarelse, naar de danske Fiskere troede, at de svenske Fiskere ikke havde den samme Adgang til at fiske i danske Farvande, som de selv havde. Der har altsaa været et Spring eller en Lunefuldsbhed i Udførelsen af Ministerens Instrux. Altsaa Marineministeren laaner Indenrigsministeren en Kanonbaad og en Kapitaen, og denne Kapitaen benytter Indenrigsministeren da til at være Overpolitimester, ikke til Forsvar for de danske, men til Forsvar for de fremmede Fiskere. Hvis vi allerede vare blevne en Provinds af Skandinavien, saa kunde jeg forstaa dette; men da vi jo ere selvstændige, og da vi jo ikke mærke Noget til, at Nogen paa noget Punkt yder os nogen sær Fordel, men vi tværtimod maa se at staa paa egne Ben baade i den ene og den anden Henseende, hvis vi ville komme frem i Verden, saa kan jeg ikke forstaa dette. Seg er Skandinar, hvad jeg ogsaa haaber, at mange Andre her i Thinget ere: jeg ønsker, at enhver god Sag, som er fælles for Norden, og som kan tjene til at styrke Nordens Enhed, Broderskab og Sammenhold, skal fremmes; men paa dette Omraade gaar det ikke an for den Mindre at lade sig indstrænke først af sin Nabo paa den ene Side og saa fra sin Nabo paa den anden Side, uden at faae Noget omhelst til Gjengjæld, der er en saadan Indstrækning værd. Forholdene ere jo nemlig saaledes, at selv om man aabnede de svenske Kyster for os, saa vilde vi dog af mangfoldige Grunde, nemlig dels paa Grund af Territorialforholdene, dels paa Grund af Afsetnings- og Fiskeriforholdene, samt endelig paa Grund af de forskjellige Forhold, hvorunder Fiskeribefolkningen i begge Lande lever, ingenlunde fra vor Side kunne drage den Fordel af, at man aabnede de svenske Kyster og Farvande imod Nord og Ost for vore Fiskere, som de svenske Fiskere vilde kunne drage af, at vi gjorde Gjengjæld — som man siger — ved at aabne vore Farvande for dem. Dette Spørgsmaal er ikke noget underordnet eller let Spørgsmaal, der kun dreier sig om nogle Tusinde Kroner eller saa. Efter hvad Indenrigsministeren har udtalt til Fiskerikommissionen i 1874—75, strækker det danske Søterritorium sig efter den folkeretlige Praxis indtil $\frac{3}{4}$ danske Sømile ud for den aabne Kyst, hvorhos det tillige indtil en Bredde af $2\frac{1}{2}$ danske Mile omfatter samtlige Indfjorde og Indfjæringer, som gaa ind i dansk Land, idet selvfølgelig et blandet Forhold finder Sted, hvor Farvandet imellem fremmed og dansk Kyst er over to Gange $\frac{3}{4}$ danske Mil.

Naar vi fastholde denne Indenrigsministerens Fortolkning — en Fortolkning, som forøvrigt er bleven billiget af tydske Særetslarere og Andre, og som har faaet en bekræftende Tilslutning ved en Overenskomst, som nylig er bleven affattet imellem England og Tydskland med Hensyn til Søterritoriet —, saa skulde jeg seile meget, om ikke det Søterritorium, som der her er Tale om, udgjør ca. 200 Kvadratmile, hvilket jo for et Land, der er 6 à 700 Kvadratmile stort, har en overordentlig stor Betydning. Allerede nu er jo et meget betydeligt Antal af vore Medborgere henvist til at søge deres ofte majsommelige Næring paa Spen. Vor Søfart eller ialtsaa den Søfart, som finder Sted under dansk Flag, bestemmes jo ofte væsentligt af den Kapital, som tilbyder sig i denne Næringsvei, og naar den forhaandenværende Kapital i dette Diemed jo nu grupperer sig om færre større og kostbare Dampskibe, som mere drives ved mekanisk Hjælp end ved et større Apparat af Søfolk, og naar Seilskibene under denne Konkurrence Nar for Nar vinde ind i Antal, saa er det jo klart, at der derved vil fragaa den egentlige danske Søfart flere ledige Hænder. Det vilde derfor have overordentlig stor Betydning, om vi ved en fornuftig og hjælpende Udvilling af vort Fiskeri, kunde staae disse saaledes ledigblivende Hænder tilligemed Andre, der ønske at gaa denne Vei, fornøden Bistand til Erhverv, og under vore Forhold samt efter Landets Veligheden i det Hele taget turde det være af allerstørste Bigtighed, at det danske Søterritorium af indtil ca. 200 Kvadratmile, som indtil Dato af Alle har været anset for dansk Eiendom, vedbliver at være dansk Eiendom, og at det ikke ved en Regjeringsforanstaltning føres over til at blive en international Eiendom. Det er en Erobring af Fremmede fra os, der efter min Mening er af den allerbetænkeligste Art; Best fra komme Tydskere og Englændere, Ost for Sjælland komme Svenskere, og Syd fra komme ligeledes Tydskere, og de gaa lige ind paa vore aabne Kyster i vore inderste Farvande, og den, der er udrustet med Overpolitimyndighed tilfø, siger, at saaledes er den bestaaende Retstilstand. Dette bør vi dog efter min Mening have nærmere Bevis for. Naar jeg nu spørger: Tilkommer der efter nuggældende Lovgivning fremmede Fiskere Ret til at drive Fiskeri i danske Indfjorde, Sund og Vælder eller overhoved paa dansk Søterritorium, har jeg stillet dette Spørgsmaal som en Lov, fordi jeg jo maa antage, at der i den Henseende er sket en ny Aabenbaring for den kongelige danske Regjering, siden vi sidst behandlede denne Sag her i Rigsdagen, eftersom den har kunnet udtiede en Instrux til sin Politimester paa Spen som den af mig angione. Thi efter hvad der er udviklet efter Lovgivningens Forskrifter om Fiskeri i Kommissionens Betænkning, og hvad derefter Regjeringen selv foreslaar som